

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și opt

Dezvăluirea vedeniei: înțelegerea zilelor de jale în Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

În al treilea an al lui Cirus, regele Persiei, un cuvânt a fost descoperit lui Daniel, al cărui nume era Belșațar; și cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a priceput cuvântul și a avut înțelegerea vedeniei. În acele zile, eu, Daniel, eram în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne, nici vin nu mi-au intrat în gură, nici nu m-am uns deloc, până ce s-au împlinit trei săptămâni întregi. Iar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel. Daniel 10:1-4.

În timpul celor trei zile și jumătate simbolice din capitolul al unsprezecelea al Apocalipsei, când cei doi martori zac morți pe stradă, un "lucru" i se descoperă lui Belteshazzar. El înțelesese mai înainte "vedenia" (mareh), căci în capitolul al nouălea Gabriel venise deja și îi dăduse înțelegere asupra vedeniei.

Da, pe când încă vorbeam în rugăciune, chiar bărbatul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenia de la început, venind în zbor iute, m-a atins către vremea jertfei de seară. Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: O, Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul cererilor tale a ieșit porunca, și am venit să ți-o arăt; căci ești foarte iubit; de aceea înțelege pricina și ia aminte la vedenie. Daniel 9:21-23.

„Omul Gabriel, pe care” Daniel „îl văzuse în vedenia de la început”, face referire la „chazon”, vedenia istoriei profetice, ceea ce se referea la faptul că Gabriel îi tâlcuia lui Daniel, în capitolul opt, vedenia împărățiilor din profeția biblică. Dar „vedenia” pe care Daniel trebuia atunci să o ia în seamă, în capitolul nouă, era „mareh”, vedenia înfățișării. Apoi Gabriel îi oferă lui Daniel prezentarea istorică detaliată a profeției celor două mii trei sute de ani.

Capitolul al nouălea s-a împlinit în anul întâi al lui Darius. Când Belteshazzar afirmă că „a înțeles vedenia”, în „al treilea an al lui Cirus”, el înțelesese vedenia „mareh” de doi ani. Ceea ce Belteshazzar a ajuns să înțeleagă în „zilele acelea” de jale a fost „lucrul”, adică cuvântul ebraic „dabar”, și acesta era îndelungat, căci vremea hotărâtă era de două mii cinci sute douăzeci de ani.

Daniel înțelesese deja o parte din «lucru», căci în capitolul nouă el împlinea rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, iar aceea este rugăciunea «lucrului». A fost o lumină sporită asupra «celor șapte vremi», pe care Belșeșatar a ajuns s-o înțeleagă în timpul celor douăzeci și una de zile de jale, iar sporirea luminii asupra «celor șapte vremi», în acele zile de jale, prefigura sporirea luminii asupra «celor șapte vremi» din 1856. Mileriiții cunoșteau de asemenea dinainte «cele șapte vremi», căci le proclamaseră, dar a fost adăugată o lumină care avea să-i pună la încercare tocmai în punctul acela al istoriei lor când au trecut de la mișcarea Filadelfiană la cea Laodiceană.

Zilele de jale ale lui Belteșatar sunt paralele cu istoria profetică a momentului în care mișcarea filadelfiană a trecut la mișcarea laodiceană în 1856, iar apoi la biserica adventistă laodiceană în 1863. Atât istoria lui Belteșatar, cât și cea a milleriților, privind lumina sporită asupra „celor șapte timpuri”, se aliniază cu tranziția mișcării laodiceene a celui de-al treilea înger către mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii, și cu zilele de jale, care sunt în timpul întârzierii, când lumina sporită asupra „celor șapte timpuri” urma să fie descoperită.

Belteshazzar reprezintă atât un mesager, cât și o mișcare. În zilele doliului său, mesagerul urmează să înțeleagă «lucrul», care este Adevărul, iar apoi să prezinte «lucrul» unei mișcări, când Mihail înviază pe cei doi martori în 2023.

Cuvântul ebraic „mareh” (viziune a înfățișării lui Hristos), despre care în versetul întâi se arată că Daniel îl înțelegea, apare de patru ori în ultima viziune a lui Daniel. De două ori este tradus prin „viziune”, iar de două ori prin „înfațișare”. Prima dată când Daniel folosește cuvântul, în versetul întâi, el arată că a înțeles „viziunea”, însă celelalte trei referințe îl prezintă pe Daniel trăind viziunea. În versetul șase, fața lui Hristos era ca „înfațișarea” fulgerului.

Și în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul marelui râu, care este Hiddekel, mi-am ridicat ochii și am privit, și iată, un bărbat îmbrăcat în in subțire, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat de Ufaz. Trupul lui era, de asemenea, ca berilul, iar fața lui ca înfațișarea fulgerului, ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la culoare, ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui era ca glasul unei mulțimi. Și eu, Daniel, am văzut singur vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia, ci a căzut peste ei un mare tremur, încât au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și nu a mai rămas în mine nicio putere; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și n-am mai păstrat nicio putere. Daniel 10:4-8.

Există un alt cuvânt ebraic, tradus prin „vedenia”, pe care îl vom aborda după ce vom expune câteva caracteristici ale cuvântului ebraic „mareh”. În versetele anterioare apare termenul „înfațișare”, adică cuvântul ebraic „mareh”. Același cuvânt este tradus prin „vedenia” în versetul șaisprezece. În versetul șaisprezece, vedenia lui Hristos l-a întristat pe Daniel.

Și iată, unul după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei durerile mele s-au abătut asupra mea și n-a mai rămas în mine nicio putere. Daniel 10:16.

Cuvântul ebraic tradus prin „sorrows” semnifică o balama, iar „vedenia” arătării lui Hristos pe care Daniel a văzut-o în acel verset s-a articulat pe o balama. O „balama” în profeție reprezintă un punct de cotitură.

Există lecții de învățat din istoria trecutului; și se atrage atenția asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează acum pe aceleași linii pe care a lucrat întotdeauna. Mâna Sa se vede în lucrarea Sa și între neamuri acum, întocmai cum s-a văzut de când Evanghelia a fost vestită pentru întâia oară lui Adam în Eden.

Există perioade care constituie momente de cotitură în istoria națiunilor și a Bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survin aceste crize diferite, lumina pentru acel timp este dată. Dacă este primită, are loc un progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost dusă înainte în trecut și cum va fi în viitor, până la conflictul final, când agențiile satanice vor face ultima lor mișcare uimitoare. Bible Echo, 26 august 1895.

Versetul șaisprezece reprezintă un punct de cotitură în istoria pe care o reprezintă Belteșatar. Este un punct de cotitură atât pentru cornul republican (națiunea), cât și pentru cornul protestant (biserica). El reprezintă o criză și reprezintă momentul în care este dată o lumină specială pentru acea istorie. Punctul de cotitură pentru Daniel a avut loc atunci când Daniel fusese „atins”, a doua oară din trei ori. Daniel avea să fie atins de trei ori, iar a doua oară când a fost atins a fost un punct de cotitură pentru Daniel, iar acel punct de cotitură a fost a doua din cele trei dați în care Daniel a văzut viziunea „mareh”.

Și iată, unul după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei durerile mele s-au abătut asupra mea și n-a mai rămas în mine nicio putere. Daniel 10:16.

Vom aborda în scurt timp cele trei atingeri. Prima dintre cele patru ocurențe ale cuvântului „mareh” în Daniel a constituit mărturia sa că a înțeles vedenia, iar ultimele trei referințe identifică experiența lui când a văzut efectiv arătarea. A treia oară când el identifică vedenia arătării este în versetul optsprezece, unde este atins pentru a treia oară.

Atunci a venit din nou la mine unul ce avea înfățișarea unui om, m-a atins și m-a întărit. Daniel 10:18.

La a doua atingere, în versetul șaisprezece, care este a doua referire la vedenia „marah”, puterea lui s-a dus, dar la a treia atingere, puterea îi este restaurată. În versetele zece, șaisprezece și optsprezece, Daniel este atins. În versetul șase, Daniel vede înfățișarea lui Hristos, iar apoi pe Gabriel, iar în versetul zece, Gabriel îl atinge pe Daniel pentru prima dată.

Atunci mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată un om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinșe cu aur curat din Uphaz. Trupul lui era ca berilul, fața lui avea înfățișarea fulgerului, ochii lui erau ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui erau ca strălucirea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi. Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia, dar o mare cutremurare a căzut peste ei, așa încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, iar din mine n-a mai rămas nicio putere; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și n-am mai avut nicio putere.

Totuși, am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ. Și iată că o mână m-a atins și m-a așezat pe genunchii mei și pe palmele mâinilor mele. Și mi-a zis: Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai drept în picioare, căci acum sunt trimis la tine. Și, după ce mi-a spus cuvântul acesta, am stat în picioare tremurând. Apoi mi-a zis: Nu te teme, Daniele, căci din cea dintâi zi în care ți-ai

pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și eu am venit pentru cuvintele tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă, iată, Mihail, unul dintre căpeteniile cele mai de seamă, a venit să-mi ajute; și am rămas acolo lângă împărații Persiei. Acum am venit să te fac să înțelegi ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă, căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:5–14.

Apoi, în versetul al șaisprezecelea, Daniel este atins a doua oară, când vede vedenia lui Hristos.

Și când mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am întors fața spre pământ și am amuțit. Și iată, unul după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei s-au abătut asupra mea durerile și nu mi-a mai rămas nicio tărie. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Căci, cât despre mine, îndată nu a mai rămas în mine nicio tărie și nici suflare nu mi-a mai rămas. Daniel 10:15-17.

Atunci Daniel este atins pentru a treia oară, la arătarea lui Gabriel, nu a lui Hristos.

Atunci a venit iarăși la mine unul cu înfățișarea unui om și m-a atins și m-a întărit. Și a zis: O, om prea iubit, nu te teme; pace ție; fii tare, da, fii tare. Și când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. Atunci el a zis: Știi pentru ce am venit la tine? Și acum mă voi întoarce să mă lupt cu căpetenia Persiei; și când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei. Dar îți voi arăta ceea ce este consemnat în cartea adevărului; și nu este nimeni care să stea alături de mine în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. Daniel 10:18-21.

Daniel este atins de trei ori, iar prima și a treia oară este atins de îngerul Gabriel. A doua oară este atins de Hristos. Daniel a folosit același termen ebraic de patru ori, însă prima dintre cele patru dați, în versetul întâi, el afirmă că a înțeles „vedenia”. Înțelegerea unui adevăr este importantă, dar nu este același lucru cu trăirea adevărului, așa cum s-a petrecut în celelalte trei dați.

Când s-au încheiat zilele de jale ale lui Daniel, i s-a dat experiența viziunii, pe care o înțelese înainte ca zilele lui de jale să se încheie. Experiența este alcătuită din trei etape, reprezentate de trei atingeri. Prima și ultima atingere au fost înfăptuite de Gabriel, iar cea din mijloc, de Hristos. Prima și ultima atingere au fost prima și ultima literă ale alfabetului ebraic. În cea a doua etapă, Daniel își recunoaște condiția de păcătos răzvrătit în raport cu Domnul său și, astfel, atingerea din mijloc reprezintă răzvrătirea, așa cum este reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic.

Însă Petru nu mai lua acum seama la corăbii sau la încărcătură. Această minune, mai presus de oricare alta pe care o văzuse vreodată, era pentru el o manifestare a puterii divine. În Isus a văzut pe Acela care ținea întreaga natură sub stăpânirea Sa. Prezența divinității i-a dezvăluit propria lui nesfințenie. Dragostea pentru Stăpânul Său, rușinea pentru propria lui necredință, recunoștința pentru pogorârea lui Hristos și, mai presus de toate, conștiința necurăției sale în prezența curăției infinite, l-au copleșit. În timp ce tovarășii lui asigurau conținutul mrejei, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului, exclamând: „Depărtează-Te de la mine; căci sunt un om păcătos, Doamne.”

Era aceeași prezență a sfințeniei divine care îl făcuse pe profetul Daniel să cadă ca mort înaintea îngerului lui Dumnezeu. El a spus: „Frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și nu mi-a rămas nicio putere.” Astfel, când Isaia a privit slava Domnului, a strigat: „Vai de mine! căci sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.” Daniel 10:8; Isaia 6:5. Umanitatea, cu slăbiciunea și păcatul ei, a fost adusă în contrast cu desăvârșirea divinității, iar el s-a simțit cu totul nevrednic și nesfânt. Așa a fost cu toți cărora li s-a îngăduit să contemple măreția și maiestatea lui Dumnezeu.

Petru a exclamat: „Depărtează-te de la mine, căci sunt un om păcătos”, și totuși s-a ținut strâns de picioarele lui Isus, simțind că nu se putea despărți de El. Mântuitorul i-a răspuns: „Nu te teme; de acum înainte vei prinde oameni.” Abia după ce Isaia a contemplat sfințenia lui Dumnezeu și propria lui nevrednicie i-a fost încredințat mesajul divin. Abia după ce Petru a fost călăuzit la lepădarea de sine și la dependența de puterea divină a primit chemarea la lucrarea sa pentru Hristos. Dorința veacurilor, 246.

Viziunea „mareh” este viziunea înfățișării lui Hristos, dar îngerul Gabriel este reprezentat prin a doua și a patra oară când Daniel a folosit cuvântul. Prima dată a fost o afirmație că Belteșatar a înțeles viziunea, însă ultimele trei dați îl reprezintă pe Daniel trăind viziunea. În cele trei dați când Daniel trăiește viziunea, el este și atins.

Prima dată când a fost atins de Gabriel a fost după ce văzuse arătarea lui Hristos preaslăvit, iar experiența l-a lăsat într-un "somm adânc pe fața mea, și fața mea către pământ." Vedenia produsese o despărțire, căci cei care fuseseră cu el "n-au văzut vedenia; ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă." La întâia dezamăgire, Ieremia "a șezut singur, din pricina mâinii lui Dumnezeu", iar în Belteshazzar "n-a mai rămas nicio tărie" "căci" frumusețea lui "a fost prefăcută în mine în stricăciune, și" el "n-a mai păstrat nicio tărie."

După ce Gabriel l-a atins întâia oară, l-a așezat pe Daniel în genunchi și pe palmele mâinilor. Apoi i-a poruncit lui Daniel să înțeleagă cuvintele pe care i le rostea și să se ridice în picioare, ceea ce a și făcut, deși tremura. Apoi Gabriel i-a oferit lui Daniel o expunere a celor petrecute în cele douăzeci și una de zile de jale ale lui Daniel. El a arătat că, după ce se luptase cu împărății Persiei timp de cele douăzeci și una de zile, Mihail a coborât din cer ca să se angajeze în luptă, iar apoi Gabriel a venit să răspundă rugăciunilor lui Daniel și să-i explice lui Daniel „ce se va întâmpla poporului tău în zilele de pe urmă”. Când Mihail a coborât din cer, Gabriel a fost trimis să-i explice lui Daniel zilele de pe urmă.

Explicația lui Gabriel i-a fost dată lui Daniel la sfârșitul celor douăzeci și una de zile de doliu, ceea ce, în aplicarea de tip „rând după rând” a capitolului unsprezece din Apocalipsă, reprezintă momentul când, în capitolul treizeci și șapte, lui Ezechiel i se poruncește de două ori să procească oaselor moarte, pentru a-i ridica pe cei doi profeți din mormintele lor. Aceasta are loc când Mihail coboară din cer și învie trupul lui Moise, refuzând în același timp să interacționeze cu Satana în Epistola lui Iuda. Daniel urma să mai fie atins de încă două ori după ce Gabriel îi oferise privirea de ansamblu asupra zilelor de doliu.

După ce Gabriel a terminat, Daniel „și-a plecat fața la pământ și a amuțit”, iar apoi Hristos Însuși a „atins” „buzele” lui Daniel, și atunci Daniel și-a „deschis” „gura, a vorbit și i-a zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, prin vedenie m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum poate robul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Fiindcă, în ce mă privește, îndată nu a mai rămas în mine nicio putere și nu a mai rămas în mine nici suflare.”

Experiența vederii lui Hristos și a convorbirii cu El îl smerește pe Daniel până în țărână. El amuțise și ar fi rămas astfel dacă Hristos nu i-ar fi atins buzele, așa cum buzele lui Isaia fuseseră atinse de cărbunele de pe altar.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Pe când Isaia contempla această revelație a slavei și măreției Domnului său, a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Cât de ascuțit era contrastul dintre desăvârșirea fără seamăn a Creatorului său și umblarea păcătoasă a celor care, împreună cu el, fuseseră de multă vreme numărați între poporul ales al lui Israel și al lui Iuda! „Vai de mine!”, a strigat el; „căci sunt pierdut; fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.” Versetul 5. Stând, ca și cum ar fi fost, în plină lumină a prezenței divine din sanctuarul lăuntric, el a înțeles că, lăsat la propria lui imperfecțiune și neputință, i-ar fi întru totul cu neputință să împlinească misiunea la care fusese chemat. Dar un seraf a fost trimis să-l ușureze de strâmtorarea sa și să-l pregătească pentru marea lui misiune. Un cărbune aprins, luat de pe altar, i-a atins buzele, cu cuvintele: „Iată, aceasta ți-a atins buzele; și nelegiuirea ta este înlăturată, și păcatul tău este ispășit.” Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” iar Isaia a răspuns: „Iată-mă; trimite-mă.” Versetele 7, 8.

Vizitatorul ceresc i-a poruncit solului care aștepta: „Du-te și spune acestui popor: Ascultați într-adevăr, dar nu înțelegeți; și vedeți într-adevăr, dar nu pricepeți. Îngroașă inima acestui popor, și îngreunează-le urechile, și închide-le ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor, și să înțeleagă cu inima lor, și să se întoarcă și să fie vindecați.” Versetele 9, 10.

Datoria profetului era limpede; el trebuia să-și înalțe glasul în protest împotriva relilor predominante. Dar se temea să întreprindă lucrarea fără vreo asigurare a nădejzii. «Doamne, până când?» a întreat el. Versetul 11. Oare niciunul dintre poporul Tău ales nu va ajunge vreodată să înțeleagă și să se pocăiască și să fie vindecat?

Povara sufletească pe care o purta pentru Iuda rătăcitor nu avea să fie în zadar. Misiunea lui nu avea să fie cu totul lipsită de rod. Totuși, relele care se înmulțiseră de multe generații nu puteau fi înlăturate în vremea lui. De-a lungul întregii sale vieți trebuia să fie un învățător răbdător și curajos — un profet al nădejzii, dar și al osândei. Când planul divin avea să se împlinească în cele din urmă, avea să se arate roada deplină a strădaniilor lui și a ostenețelor tuturor solilor credincioși ai lui Dumnezeu. O rămășiță avea să fie mântuită. Pentru ca aceasta să se împlinească, mesajele de avertizare și de rugămintă trebuiau să fie transmise națiunii răzvrățite, a declarat Domnul: «Până când cetățile vor fi pustiite, fără locuitor, și casele fără oameni, și țara va fi cu totul pustie, și Domnul îi va îndepărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire

în mijlocul țării.» Versetele 11, 12.

Judecățile grele care aveau să se abată asupra celor nepocăiți — război, exil, asuprire, pierderea puterii și a prestigiului între neamuri — toate acestea aveau să vină pentru ca aceia care ar recunoaște în ele mâna unui Dumnezeu ofensat să fie călăuziți la pocăință. Cele zece seminții ale regatului de nord aveau curând să fie risipite printre neamuri, iar cetățile lor să rămână pustii; oștirile nimicitoare ale neamurilor vrăjmașe aveau să măture țara lor în repetate rânduri; până și Ierusalimul avea, în cele din urmă, să cadă, iar Iuda să fie dus în robie; totuși Țara Făgăduinței nu avea să rămână cu totul părăsită pentru totdeauna. Asigurarea dată lui Isaia de solul ceresc a fost: „În ea va fi o zecime, și se va întoarce și va fi mistuită: ca terebintul și ca stejarul, al căror trunchi rămâne în ei când își leapădă frunzele: tot astfel sămânța sfântă va fi trunchiul ei.” Versetul 13.

Această încredințare a împlinirii finale a scopului lui Dumnezeu a insuflat curaj în inima lui Isaia. Ce dacă puterile pământești s-ar rânduî împotriva lui Iuda? Ce dacă trimisul Domnului s-ar confrunta cu opoziție și rezistență? Isaia îl văzuse pe Rege, pe Domnul oștirilor; auzise cântarea serafimilor: 'Tot pământul este plin de slava Lui'; avea făgăduința că mesajele lui Iehova către Iuda, care căzuse de la credință, vor fi însoțite de puterea convingătoare a Duhului Sfânt; iar profetul a fost întărit pentru lucrarea ce-l aștepta. Versetul 3. De-a lungul misiunii sale îndelungate și anevoioase, a purtat cu sine amintirea acestei vedenii. Timp de șaiszeci de ani sau mai mult, a stat înaintea fiilor lui Iuda ca un profet al speranței, devenind tot mai îndrăzneț în profețiile sale privitoare la viitorul triumf al bisericii. Profeți și regi, 307-310.